Diumenge de Rams (A)

Text de l'Evangeli (*Mt* 26,14—27,66): En aquell temps, va sortir un dels Dotze, el qui anomenaven Judes Iscariot, i anà als grans sacerdots, i digué: «Què em voleu donar i jo us el posaré a mans?». I ells li assenyalaren trenta monedes d'argent. I des d'aleshores cercava l'oportunitat de fer-lo a mans.

I el primer dia dels Àzims s'atansaren els deixebles a Jesús, dient: «On vols que et preparem [tot] per menjar la Pasqua?». Ell digué: «Aneu a la ciutat, a un cert home, i digueu-li: «El Mestre diu: el meu temps és a prop. A casa teva faig la Pasqua amb els meus deixebles». I els deixebles feren tal com els ho va ordenar Jesús i prepararen la Pasqua.

Arribat el vespre, era a taula amb els Dotze. I mentre estaven menjant, digué: «En veritat us dic: un de vosaltres em trairà». I molt entristits, començaren cada un a dir-li: «Per ventura soc jo, Senyor?». Però ell, responent, diu: «El qui posa amb mi la mà en el plat, aquest em trairà. El Fill de l'home, ben cert, se'n va, tal com està escrit d'ell; però ai d'aquell home per mitjà del qual el Fill de l'home és traït! Més li valdria si no hagués nascut l'home aquell». I responent Judes, el qui el traí, digué: «¿És que potser soc jo, Rabbí?». Li diu: «Tu ho has dit».

Mentre estaven menjant, Jesús, prenent pa i dient la benedicció, el partí i, donant-lo als deixebles, digué: «Preneu, mengeu: Això és el meu cos». I havent pres un calze i havent donat gràcies, els el donà, dient: «Beveu-ne tots: perquè aquesta és la meva sang de la [nova] aliança, que és vessada per molts en remissió dels pecats. I us dic a vosaltres: ja no beuré d'aquest fruit del cep fins a aquell dia que el begui amb vosaltres, nou, en el regne del meu Pare».

I dit l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres. Llavors els diu Jesús: «Tots vosaltres us escandalitzareu en mi en aquesta nit, ja que està escrit: Colpiré el pastor i s'esgarriaran les ovelles del ramat. Però després, quan hauré ressuscitat, us precediré a la Galilea». Responent Pere, li diu: «Encara que tots s'escandalitzin en tu, jo mai no m'escandalitzaré». Li diu Jesús:

«En veritat et dic: aquesta nit, abans que canti el gall em negaràs tres vegades». Li diu Pere: «Encara que hagi de morir juntament amb tu, no et negaré». De manera semblant, també tots els deixebles ho digueren.

Llavors vingué Jesús amb ells al predi que s'anomena Getsemaní, i diu als deixebles: «Seieu aquí mentre vaig allà i prego». I prenent Pere i els dos fills de Zebedeu, començà a entristir-se i a angoixar-se. Llavors els diu: «La meva ànima està trista fins a la mort; quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi». I avançant-se un poc, caigué sobre el seu rostre, pregant i dient: «Pare meu, si és possible, que passi de mi aquest calze, però no com jo vull, sinó com tu [vols]». I ve als deixebles i els troba dormint, i diu a Pere: «Així, ¿no heu pogut vetllar una hora amb mi? Vetlleu i pregueu perquè no entreu en temptació, perquè l'esperit, cert, és prompte, però la carn és feble». I anant-se'n novament per segona vegada, pregà, dient: «Pare meu, si això no pot passar sense que ho begui, faci's la teva voluntat». I venint un altre cop, els trobà dormint, ja que els seus ulls els pesaven. I deixant-los, un altre cop sortí i pregà per tercera vegada, dient de nou les mateixes paraules. Llavors ve als deixebles i els diu: «Dormiu ja i descanseu; mireu que s'apropa l'hora i el Fill de l'home és posat a mans dels pecadors. Aixequeu-vos, anem! Mireu que és aquí el qui em traeix».

I encara ell parlava, que Judes, un dels Dotze, vingué i amb ell una nombrosa turba amb espases i garrots, enviats pels grans sacerdots i els ancians del poble. El qui el va trair els donà un senyal, dient: «Aquell a qui besi, ell és, agafeu-lo!». I immediatament, apropant-se a Jesús, digué: «Salve, Rabbí!», i el besà. Jesús li digué: «Amic, a allò a què has vingut!». Llavors s'atansaren i posaren les mans damunt Jesús i el prengueren. I succeí que un dels qui eren amb Jesús, allargant la mà tragué la seva espasa i, colpejant un servidor del gran sacerdot, li tallà l'orella.

Llavors li diu Jesús: «Torna la teva espasa al seu lloc, perquè els qui agafin l'espasa, per l'espasa moriran. O ¿penses que no puc pregar el meu Pare, i em proporcionarà de seguida més de dotze legions d'àngels? De quina manera, doncs, es compliran les Escriptures que així convé que succeeixi?». En aquella hora digué Jesús a les turbes: «¿Com a un lladre heu sortit amb espases i garrots a agafar-me? Cada dia seia ensenyant al temple i no m'agafàreu». Però tot això s'ha

esdevingut perquè es compleixin les escriptures dels Profetes. Llavors tots els deixebles, abandonant-lo, fugiren.

Però ells, agafant Jesús, el dugueren a casa de Caifàs, el gran sacerdot, on els escribes i els ancians s'havien reunit. I Pere el seguia de lluny fins al palau del gran sacerdot, i entrà a dintre i s'assegué amb els servidors per veure la fi.

Els grans sacerdots i tot el sanedrí buscaven un fals testimoni contra Jesús per fer-lo morir, i no el van trobar, tot i que es presentaren molts falsos testimonis. A l'últim en vingueren dos, que digueren: «Aquest digué: «Puc destruir el temple de Déu i en tres dies reedificar-lo». I aixecant-se el gran sacerdot, li digué: «¿No respons res? Què és el que aquests testifiquen contra tu?». Però Jesús callava. I el gran sacerdot li diu: «Et conjuro per Déu viu que ens diguis si tu ets el Crist, el Fill de Déu». Li diu Jesús: «Tu ho has dit. Tanmateix jo us dic: des d'ara veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Poder i venint en els núvols del cel».

Llavors el gran sacerdot s'esquinçà les seves vestidures, dient: «Ha blasfemat! Quina necessitat tenim encara de testimonis? Ara mateix heu sentit la blasfèmia. Què us en sembla?». Ells, responent, digueren: «És reu de mort». Llavors li escopiren a la cara i li donaren cops de puny, i altres el bufetejaven, dient: «Profetitza'ns, Crist: qui és qui t'ha pegat?».

I Pere estava assegut a fora, a l'atri. I se li atansà una criada, dient: «També tu eres amb Jesús el Galileu!». Però ell ho negà davant de tots, dient: «No sé què dius!». I sortint ell a la porta, el veu una altra i diu als qui eren allí: «Aquest era amb Jesús el Natzarè!». I novament ho negà amb jurament: «No conec aquest home!». Després d'un moment s'acostaren els qui eren allí, i digueren a Pere: «Veritablement tu ets d'ells, perquè la teva parla et posa de manifest!». Llavors començà a dir imprecacions i a jurar: «No conec aquest home!». I tot seguit el gall cantà. I es recordà Pere de les paraules de Jesús, que havia dit: «Abans que el gall canti, em negaràs tres vegades». I sortint a fora, plorà amargament.

Arribat el matí, tots els grans sacerdots i els ancians del poble tingueren consell contra Jesús per

tal de fer-lo morir. I un cop lligat, el dugueren i el posaren a mans de Pilat, el procurador.

Llavors Judes, el qui el traí, veient que havia estat condemnat, tornà, penedit, les trenta monedes de plata als grans sacerdots i als ancians, dient: «He pecat traint sang innocent». Però ells digueren: «Què ens fa a nosaltres? Tu veuràs». I llançant les monedes de plata dins el temple, es retirà, se n'anà i es va penjar. Els grans sacerdots recolliren les monedes de plata, i digueren: «No és lícit de tirar-les al tresor, perquè són preu de sang». I després de deliberar en consell, compraren amb les monedes el Camp del Terrisser per a sepultura dels forasters. Per això aquell camp ha estat anomenat Camp de Sang fins al dia d'avui. Així es complí allò que s'havia anunciat per mitjà del profeta Jeremies, quan diu: I prengueren les trenta monedes, valor del qui fou avaluat tal com l'avaluaren els fills d'Israel; i les donaren pel Camp del Terrisser, com m'ho ordenà el Senyor.

Jesús comparegué davant el procurador i aquest l'interrogà, dient: «¿Tu ets el rei dels jueus?». Jesús li respongué: «Tu ho dius». Però mentre els grans sacerdots i els ancians l'acusaven, ell no contestà res. Llavors li diu Pilat: «¿No sents quines coses testifiquen contra tu?». I no li respongué a cap pregunta, de tal manera que el procurador se'n meravellava molt.

Cada festa el procurador acostumava a deixar anar un pres a la multitud, el que volguessin. Tenien llavors un pres conegut, anomenat Barrabàs. I Pilat, després d'haver-los reunit, els digué: «Qui voleu que us deixi anar: Barrabàs o Jesús, l'anomenat Crist?». Ja que sabia que l'hi havien portat per enveja.

Mentre seia al tribunal, la seva muller li feu dir: «No t'hi barregis amb aquest just, ja que avui en un somni he patit molt per ell». Els grans sacerdots i els ancians persuadiren les multituds perquè demanessin Barrabàs i a Jesús el fessin morir. Responent el procurador, els digué: «Quin dels dos voleu que us deixi anar?». Ells li digueren: «Barrabàs!». Els diu Pilat: «Què haig de fer, doncs, de Jesús, l'anomenat el Crist?». Li contesten tots: «Que sigui crucificat!». Els diu: «I quin mal ha fet?». Però ells cridaven més fort encara, dient: «Que sigui crucificat!».

Veient Pilat que no s'hi guanyava res, sinó que l'avalot es feia més gran, prenent aigua es rentà les mans davant la turba, dient: «Jo soc innocent d'aquesta sang, vosaltres veureu!». I responent tot el poble, digué: «La seva sang sobre nosaltres i sobre els nostres fills!». Llavors els deixà anar Barrabàs, i abandonà Jesús, després d'haver-lo assotat, perquè fos crucificat.

Llavors els soldats del procurador, agafant Jesús en el pretori, van reunir tota la cohort. I despullant-lo, el cobriren amb una clàmide escarlata. I trenant una corona d'espines la posaren sobre el seu cap, i una canya a la seva mà dreta. I agenollats davant d'ell, se'n burlaven, dient: «Salve, rei dels jueus!». I escopint-li, li prenien la canya i li pegaven al cap. I després que s'hagueren burlat d'ell, el despullaren de la clàmide i li posaren les seves vestidures, i se l'endugueren a crucificar-lo.

En sortir, trobaren un home de Cirene, de nom Simó, i el requeriren perquè li portés la creu. I arribaren a l'indret anomenat Gòlgota -que vol dir: Lloc de la Calavera. I li donaren a beure vi barrejat amb fel, i havent-lo gustat, no el va voler beure. Després de crucificar-lo repartiren les seves vestidures, fent-se-les a la sort. I asseguts, el custodiaven allí. I posaren escrita per damunt del cap d'ell la seva causa: «Aquest és Jesús, el Rei dels jueus».

Llavors crucificaren amb ell dos lladres, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. I els qui passaven per allà blasfemaven contra ell movent els seus caps, i dient: «Tu, que destrueixes el temple i en tres dies el reedifiques, salva't a tu mateix. Si ets Fill de Déu, baixa de la creu!». De manera semblant, també els grans sacerdots amb els escribes i els ancians es burlaven d'ell, i deien: «D'altres ha salvat, a ell mateix no es pot salvar. És el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i creurem en ell. [Ja que] ha confiat en Déu, que l'alliberi ara, si l'estima -ja que ha dit: «Soc Fill de Déu». De la mateixa manera, també els lladres que havien estat crucificats amb ell l'injuriaven.

I des de l'hora sexta es van produir tenebres sobre tota la terra fins a l'hora nona. I cap a l'hora nona exclamà Jesús amb una forta veu, dient: «Elí, Elí, lemà sabacthaní?» -que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?». I alguns dels qui eren allí, sentint-ho, deien: «A Elies crida aquest». I, immediatament, corrent un d'ells, agafant una esponja, la xopà amb

vinagre, i posant-la en una canya, la hi donava per beure. Però els altres deien: «Deixa, vegem si ve Elies a salvar-lo». I Jesús tornà a cridar amb una forta veu, i exhalà l'esperit.

I succeí que el vel del santuari s'esquinçà de dalt a baix en dos, i la terra es mogué, i les roques s'esberlaren. I els sepulcres s'obriren i molts cossos dels sants que hi dormien ressuscitaren. I sortint dels sepulcres després de la resurrecció d'ell, entraren en la santa ciutat i s'aparegueren a molts. El centurió i els qui eren amb ell custodiant Jesús, vist el terratrèmol i les coses que succeïen, tingueren gran temor, dient: «Veritablement aquest era Fill de Déu».

Hi havia allí moltes dones, mirant des de lluny, que havien seguit Jesús des de la Galilea servint-lo; entre les quals hi havia Maria la Magdalena, i Maria, la mare de Jaume i de Josep, i la mare dels fills de Zebedeu.

I arribat el vespre, vingué un home ric d'Arimatea, Josep de nom, que també ell era deixeble de Jesús. Aquest es presentà a Pilat i demanà el cos de Jesús. Llavors Pilat ordenà que se li donés. I rebut el cos, Josep l'embolcallà en un llençol net, i el posà en un sepulcre seu, nou, que havia excavat en la roca, i feu rodolar, a la porta del sepulcre, una gran pedra i se n'anà. Eren també allí Maria la Magdalena i l'altra Maria, assegudes enfront del sepulcre.

Al dia següent, que és el de després de Parasceve, es presentaren a Pilat els grans sacerdots i els fariseus, dient: «Senyor, ens hem recordat que aquell seductor digué quan encara era viu: "Després de tres dies ressuscitaré". Mana, doncs, custodiar el sepulcre fins al tercer dia, no sigui que vinguin els seus deixebles i el robin i diguin al poble: "Ha ressuscitat d'entre els morts", i serà l'últim engany pitjor que el primer». Els diu Pilat: «Aquí teniu una guàrdia; aneu, custodieu-lo com sabeu». Ells hi anaren, asseguraren el sepulcre amb la guàrdia, i segellaren la pedra.

© Albada Editorial / evangeli.net

«¿Tu ets el rei dels jueus?»

Mn. Antoni CAROL i Hostench

(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui se'ns convida a contemplar l'estil de la reialesa del Crist salvador. Jesús és Rei, i —precisament— al darrer diumenge de l'any litúrgic celebrarem Nostre Senyor Jesucrist Rei de tot el món. Sí, Ell és Rei, però el seu és un «Regne de veritat i de vida, Regne de santedat i de gràcia; Regne de justícia, d'amor i de pau» (Prefaci de la Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist Rei). Reialesa sorprenent! Els homes, amb la nostra mentalitat mundana, no hi estem acostumats.

Un Rei bo, mansuet, que mira el bé de les ànimes: «El meu regne no és d'aquest món» (Jn 18,36). Ell deixa fer. Amb to despectiu i burleta, «el governador el va interrogar: '¿Tu ets el rei dels jueus?'. Jesús li respongué: 'Tu ho dius'» (Mt 27,11). Més burla encara: Jesús és parangonat amb Barrabàs, i la ciutadania ha d'escollir l'alliberament d'un dels dos: «Qui voleu que us deixi anar: Barrabàs o Jesús, l'anomenat Crist?» (Mt 27,17). I... prefereixen Barrabàs! (cf. Mt 27,21). I... Jesús calla i s'ofereix en holocaust per nosaltres, que el jutgem!

Quan poc abans arribà a Jerusalem, amb entusiasme i senzillesa, «una gran part de la multitud estengué per terra els seus vestits en el camí, i d'altres tallaven branques dels arbres i les escampaven pel camí. Tant la gent que li anava al davant com els qui seguien cridaven dient: «Hosanna al fill de David! Beneït el qui ve en Nom del Senyor! Hosanna en les altures!» (Mt 21,8-9). Ara, però, els mateixos criden: «Que sigui crucificat!». Els diu: «I quin mal ha fet?». Però ells cridaven més fort encara, dient: «Que sigui crucificat!» (Mt 27,22-23). «¿El vostre rei crucificaré?». Respongueren els grans sacerdots: «No tenim altre rei sinó Cèsar» (Jn 19,15).

Aquest Rei no s'imposa, s'ofereix. La seva reialesa està amarada d'esperit de servei. «No ve per conquerir la glòria, amb pompa i fastuositat: no discuteix ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, sinó que és mansuet i humil (...). No escampem davant d'Ell ni branques d'olivera, ni tapissos o vestits; vessem-nos nosaltres mateixos al màxim possible» (Sant Andreu de Creta, bisbe).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Jesús, que en res havia pecat, va ser crucificat per tu; i tu, no et crucificaràs per Ell?. No ets tu qui li fas un favor a Ell, ja que tu has rebut primer; el que fas és tornar-li el favor, saldant el deute que tens amb aquell que per tu va ser crucificat al Gòlgota» (Sant Ciril de Jerusalem)

- «De la mateixa manera que va entrar a Jerusalem, desitja també entrar a les nostres ciutats i en les nostres vides. Així com ho ha fet en l'Evangeli, cavalcant sobre una simple somera, ve a nosaltres humilment, però ve 'en el nom del Senyor'» (Francesc)

- «(...) El ‘Rei de la glòria’ entra a la seva ciutat ‘muntat sobre un pollí’: no conquereix la Filla de Sió [Jerusalem], figura de la seva Església, amb l’astúcia o la violència, sinó amb la humilitat que dóna testimoni de la Veritat. Per això els súbdits del seu Regne aquell dia són els infants i els ‘pobres de Déu’, que l’aclamen tal com els àngels l’anunciaven als pastors (...)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 559)